

נידה ל. (המשנה) עד לא: (סוף הפרק)

ביאורי מושגים
 קרבן שבועה - אדם שנשבע לשקר (שבועת ביטוי) מביא קרבן עולה ויורד.
רשב"י: שאישה יולדת מביאה קרבן כיוון שנשבעה לשקר בזמן הלידה.
ר' יוסף טען ש: א. היא מזידה וקרבן מביאים על שגגה.
 ב. היא עברה על איסור שבועת ביטוי ולכן עליה להביא קרבן עולה ויורד ולא קרבן יולדת.

כשהולד בבטן אימו הוא אוכל ממה שאימו אוכלת ושותה ממה שהיא שותה - כיוון שיצא לאויר העולם - נסתם הפתוח ונפתח הסתום!

כשהולד בבטן - מלמדין אותו את כל התורה כולה - כיוון שיצא לאויר העולם - בא מלאך וסוטר על פיו ומשכחו את כל התורה!

כשהולד בבטן נר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם עד סופו - כיוון שיצא לאויר העולם משביעין אותו - תהיה צדיק ואל תהיה רשע!

ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מהימים שבהם הוא בבטן!

שלושה שותפים באדם: אימו והקב"ה.
 אביו ואימו נותנים לו את הגשמיות והקב"ה נותן לו את הנפש והנשמה.
 כיוון שהגיע זמנו להיפטר מהעולם - הקב"ה נוטל את חלקו (הנפש), ומניח את חלקם של הוריו (הגוף) לפנייהם

לא כמידת בשר ודם מידתו של הקב"ה
 בשר ודם זורע שני זרעונים - יוצאים שני זרעונים, הקב"ה זורע שני זרעונים (הזרע של הזכר והביצית של האישה) - ועולה זרעון אחד (הולד).

'עושה נפלאות לבדו' - לעיתים אדם נפגע ממשוה ורק אחרי זמן רב נודע לו שאילולא היה נפגע היה ניזוק בנזק רב יותר.

'אורחי ורבעי זריתני וכל דרכי הסכנת' - הקב"ה בורא את הדור הבא מהחלק הברור והיפה שבזרע.

נידה לא: (המשנה) עד לב: (שו מעל החרב של הרא"ש)

ביאורי מושגים
 תרומת חו"ל - חז"ל תיקנו שתרומת חו"ל לא נטמאת במגע של טמא. כמו כן תיקנו שתרומת חו"ל מותרת באכילה לטמא שנטמא בטומאה רגילה.
 הטמאים היחידים שאסורים בתרומת חו"ל הם הטמאים שתרומה יוצאת מגופם.
 טמאים שטומאה יוצאת מגופם: הראב"ד (על בסיס הר"ף): עדיף לתת לקטנים שלא ראו קרי מימיהם, הרמב"ם: טובלים ועוד לפני הערב שמש מותרים לאכול.

משנה

הכותיות נחשבות נידות מיום לידתן, והכותים הנשואים מטמאים את הנוגע בהן כאב הטומאה, מפני שהן יושבות על כל דם והם בועלי נידות. וטומאה זו היא בתורת ספק.

הכותים סבורים שילדות קטנות לא מיטמאות בטומאת נידה. לכן הם לא נוהגים בהן טומאת נידה, לכן חכמים גזרו שכל הכותיות טמאות.

המשנה היא לפי ר"מ החושש למקרים של מיעוט שכיח.

אמנם לטמא אסור לאכול תרומת חו"ל אבל תינוקת כידוע. אינה בת אכילה

מעשה שהטבילו בפומבדיתא תינוקת

קושיה: מדוע הטבילה. הרי טמא הנוגע בתרומת חו"ל לא מטמא אותה.

תשובה: רצו לסוך אותה בשמן תרומה

המקור לאיסור סיכה:
 1. 'ולא יחללו' - לרבות את הסך.
 2. 'ותבא כמים בקרבן וכשמן בעצמותיו'.

המקור לריבוי קטנים:

הבועל אישה מעל גיל 3 חייב: נלמד מהלכה למשה מסיני (הסמיכו את הלימוד על הפסוק 'אישה אשר ישכב איש אותה')

אישה נטמאת בזיבה מגיל 0: נלמד מהאות ו' של 'אישה אשר יזוב זוב דמה בלא עת נדתה'.

אישה נטמאת בנידה מגיל 0: נלמד בק"ו מדין זיבה.

בעל קרי מטמא מגיל 9: נלמד מהלכה למשה מסיני (הסמיכו את הלימוד על הפסוק 'ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע').

זב מטמא מגיל 0: נלמד מהיתור 'איש איש כי יהיה זב'.

שיטת ר' ישמעאל:

גם דין תינוקת זבה וגם דין תינוק זב נלמדים מ'לזכר ולנקבה'.

המקור לגבר שראה מראה של אישה ולהיפך:

'אישה כי...בנדתה' - למעט איש שראה דם.

'אישה אשר ישכב' - למעט איש שראה שכ"ז אדומה.

'איש כי תצא ממנו שכבת זרע' - למעט אישה שראתה שכ"ז.

נידה לב: (שו מעל החרב של הרא"ש) עד לג: (המשנה)

ביאורי מושגים
 זב, זבה ונידה - כל השלושה הינם אבות הטומאה. הם מטמאים במגע, משא, היסט, משכב ומושב.
 ייחודה של טומאת משכב ומושב - חפץ שנגע בו הזב הופך להיות ראשון לטומאה. משכב הזב נשאר אב הטומאה והוא אף 'מטמא אדם לטמא בגדים'.
 'מטמא אדם לטמא בגדים' - אדם יכול להיטמא רק מאב הטומאה ומעלה. גם כלים נטמאים רק מאב הטומאה. למרות זאת - חלק מאבות הטומאה מטמאים יחד עם האדם גם את הבגדים שהוא לובש. טומאה זו נקראת 'מטמא אדם לטמא בגדים'

ציטוט מהמשנה

סתם כותים - מטמאים משכב תחתון כעליון

פירושו: סתם כותים טמאים בטומאת בועל נידה. בועל נידה מטמא את משכבו (תחתון) ברמה זהה לטומאה שזב מטמא את מה שהוא נושא (עליון). שניהם הינם ראשון לטומאה.

מניין שמשכב בועל נידה הינו ראשון לטומאה:
 1. 'ותהי נידתה עליו' - מכאן שבועל נידה הינו אב הטומאה כמו נידה עצמה,
 2. 'וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא' - הפסוק בא למעט שמשכב בועל נידה מטמא פחות ממשכב הנידה עצמה.
 3. 'יטמא' - מכאן שרמת הטומאה היא ראשון לטומאה.

מניין שמשא הזב הינו ראשון לטומאה:
 1. 'ואיש אשר יגע במשכבו יטמא' - מכאן שמשכב הזב הינו אב הטומאה
 2. 'וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו הזב יטמא' - הפסוק בא למעט שמשא הזב מטמא פחות ממשכב הזב.
 3. 'יטמא' - מכאן שרמת הטומאה היא ראשון לטומאה.

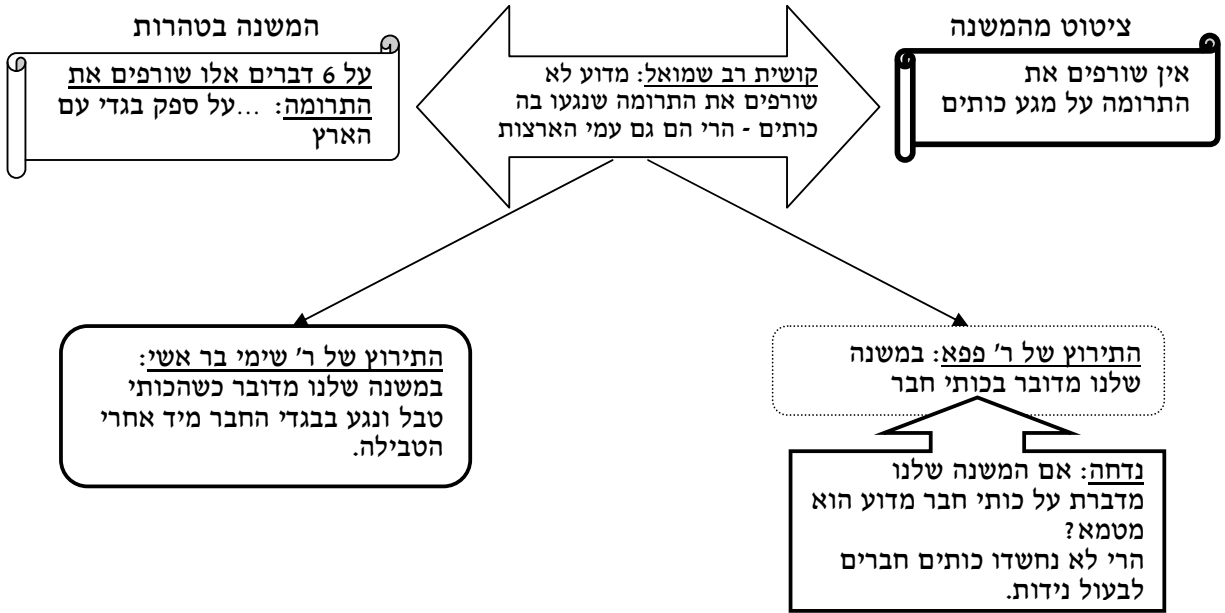
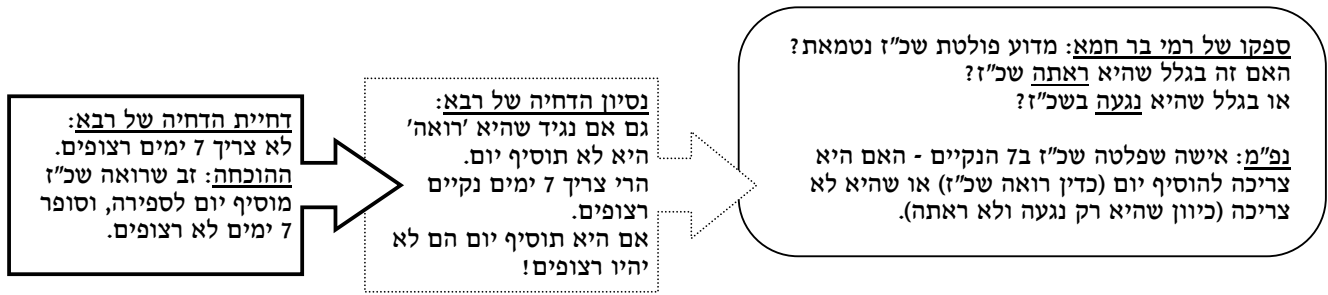
החשש הוא במקרה שבו הן ראו דם ירוק ביום א' ודם אדום ביום ד'. לשיטתנו: ימי הנידה יגמרו בשבת (שבוע אחרי ראית הדם הירוק) לשיטתנו: ימי הנידה יגמרו רק ביום רביעי שאחריו (שבוע אחרי ראית הדם האדום) הן יטבלו במוצאי שבת בעוד שלשיטתנו הן עדיין טמאות!!!

מדוע חוששים לכותיות שהן נידות:
 1. הן מתחשבות גם בדם ירוק (שאינו מטמא).
 2. הן מתחילות לספור 7 ימים נקיים של זבה ביום שבו ראו דם (ולא למחרתו)

קושיית רמי בר חמא: לכאורה הן צודקות, מדוע שלא נאמר 'מקצת היום ככולו' ונחשיב חלק מהיום שבו ראו דם.

תשובת רבא: אם כך מדוע זב הרואה שכ"ז לא מחשיב את אותו יום בשבעת נקיים - הרי מקצת היום ככולו?

דחיית רמי בר חמא: אין הכי נמי. זב שראה שכ"ז יכול להחשיב את שארית היום כיום נקי. התורה שמייעטה רואה שכ"ז התייחסה למקרה שבו ראה שכ"ז בסוף היום

נידה לג: (המשנה) עד לד: (ש2 ברחבות)

ביאורי מושגים
 טומאת מעיינות - מי רגלים ורוק היוצאים מזב, מצורע וכ"ל ב - טמאים כמו הזב. אופי טומאתם נקרא מעיינות.
 דם היוצא מנידה וזבה טמא לא מדין מעיינות אלא מדין מיוחד.
 ההבדל המציאותי בין דם למעיינות הוא: ש'המעיינות' נאגרים בגוף ואז יוצאים דם יוצא טיפין טיפין.
 ההבדל הדיני בין דם למעיינות הוא: שדם מטמא גם כשהוא יבש בעוד שהמעיינות מטמאים רק כשהם לחים. (זהו ההבדל המרכזי ישנם גם הבדלים נוספים)

משנה

ת"ק: סתם צדוקיות - הרי הן ככותיות.
 פרשו מדרכי אביהן - הרי הן כישראליות.
ר' יוסי: סתם צדוקיות - הרי הן כישראליות.

ברייתא

מעשה בכהן גדול שירק עליו צדוקי. בירר הכהן אצל אשתו של הצדוקי והעידה לו שהן מראות את הכתמים שלהן לחכמי הפרושים. לכן אין חשש שנטמא.

קושיה: גם אם הצדוקי אינו בועל נידות הוא יטמא את הכהן מדין 'רוק של עם הארץ'.
 שהרי גזרו על רוק של עם הארץ טומאה!

נדחה: בצדוקי חבר איננו חוששים גם לכך שבעל נידה.

אבי: מדובר בצדוקי חבר.

רבא: מדובר בזמן הרגל. בזמן הרגל מתייחסים לכולם כחברים!

'ויאסף כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים' - מכאן שברגל כולם חברים. (רש"י - וכן בכל אסיפה).

משנה

דם של גויה ודם שרואה מצורעת בימי הטהרה: **ב"ש:** לא טמא בכלל.
ב"ה: מטמא רק כשהם לח. (כמו המעיין שלהם)
דם אישה שנמצאת בימי הטוהר שלה אבל לא טבלה עדיין מטומאתה:
ב"ש: מטמא רק כשהוא לח. (כמו המעיין שלהם)
ב"ה: מטמא לח ויבש.
דם אישה שילדה בזוב ונמצאת בימי הטהרה שלה:
כולם מודים: מטמא לח ויבש.

הטעם למח' בנוגע לדם של גויה:
כולם מודים: גזרו טומאה על גויות ולכן המעינות שלהם מטמאים.
ב"ש: לא גזרו טומאה על הדם.
 זאת כדי שיהיה היכר שהטומאה היא רק מדרבנן.
ב"ה: בשביל היכר מספיק שהדם יטמא רק כשהוא לח.

גזרו טומאה על דווקא על המעינות ולא על הדם כיוון שהמעיינות שכיחים יותר.

גזרו טומאה על הזיבה ולא על הקרי כיוון שהקרי תלוי במעשה.

רבא: גם ב"ה וגם ב"ש מודים שזובו של גוי טמא וקריו של גוי טהור.

לכנ: יהודיה שפולטת שכ"ז של גוי - טהורה, וגויה שפלטת שכ"ז של יהודי - טמאה.

- הנחות מוצא:**
- רוק ומי רגלים נקראים מעיין.
 - מעיין מטמא לח, דם מטמא גם יבש (עיין בביאור מושגים).
 - גויה, מצורעת, נידה, זבה ויולדת: **מעיינותיהם:** טמאים.
הדם שהם רואות (כשהוא לא מטמא אותם): מח' ב"ש וב"ה במשנתנו.

ספקו של ר' פפא:
 ההלכה קובעת ששכ"ז הנמצאת במעי ישראלית 'מתקלקלת' אחרי 3 ימים
 ואינה מטמאת.
 מה הדין של שכ"ז הנמצאת במעי גויה, האם גם היא מתקלקלת אחרי 3 ימים?

אמנם המילה 'לזכר' נאמרה
 במצורע.
 אבל: 'אם אינו עניין למקומו
 תנהו לשאינו במקומו'.
 אם אין צורך בלימוד
 במקום שבו הוא כתוב
 (מצורע) נלמד ממנו על דין
 אחר (מצורעת).

טעמם של ב"ה:
 מעיינות המצורעת - נלמד מ'לנקבה'.
 מעיינות המצורע - נלמדות בהיקש ממעיינות
 המצורעת.
 דם המצורעת - נלמד מ'לזכר'.

ב"ה: בדיני צרעת נקבה קלה
 מזכר ולכן ניתן ללמוד
 מנקבה על זכר.
 אמנם בזיבה נקבה חמורה
 מזכר אבל לא ניתן ללמוד
 מזיבה על צרעת.

ב"ש:
 לא ניתן ללמוד מ'לזכר' על דם נקבה כיוון שצריך את
 המילה 'לזכר' לעניין אחר:
אפשרות א':
 מ'לזכר' לומדים על מעיינות מצורע.
 לא ניתן ללמוד מעיינות מצורע ממעיינות מצורעת
 נשים וגברים שונים ורואים זאת בדיני זיבה - שם
 אישה חמורה יותר מגבר.
אפשרות ב':
 מ'לזכר' לומדים שדין צרעת נוהג גם בקטנים.

ב"ה: את דין קטן לומדים
 מ'זאת תורת הזב'.

ציטוט מהמשנה
 מה דינו של דם מצורעת
 בימי הטהרה שלה:
 ב"ש: טהור.
 ב"ה: מטמא לח (כשאר
 המעיינות).

נידה לד: (ש2 ברחבות) עד לה: (ש3 ברחבות)

ביאורי מושגים
זוב: זוב הינו נוזל השונה מציאותית משכבת זרע.
אדם הרואה זיבה: פעם ראשונה: דינו כרואה שכבת זרע- טובל באותו יום ובערב נטהר.
פעם שניה: סופר 7 נקיים וטובל.
פעם שלישית: סופר 7 נקיים, טובל, ומביא קרבן.
זוב: מטמא במגע ומשא ונוהג בקטן.
שכבת זרע: מטמא במגע, ונוהג רק מגיל 9 ומעלה.

תשובת רבא: 'זאת תורת הזב' - השווה את כל דיני זב השונים בין גדול לקטן.
 לכן קטן הרואה זוב פעם אחת טמא כמו גדול שראה פעם אחת.

ספקו של ר"ל:
הנחות מוצא:
 1. זוב נוהג בקטן, שכבת זרע לא,
 2. ראייה אחת של זוב מטמאת כאילו ראה שכבת זרע.
הספק: 'קטן שראה זוב פעם אחת' האם הוא טמא כדין הרואה זוב (הנוהג בקטן), או טהור כבעל קרי (שאינו נוהג בקטן)?

תשובת רבא: 'זובו טמא הוא' - זוב שני של מצורע מטמא במשא.
מכאן שזוב ראשון לא מטמא במשא.
 (ר"י מדסרקתא דחה את רבא)
תשובת אביי: 'לזכר' ו'לנקבה' - הוקשו מעיינות המצורע לזב. מכאן שזוב ראשון מטמא במשא.

ספקו של רב יוסף:
הנחות מוצא:
 1. הזיבה הראשונה מטמאת רק במגע ולא במשא כדין שכבת זרע.
 2. מי הרגליים, והרוק של מצורע מטמאים גם במגע וגם במשא (כדין מעיינות).
הספק: 'מצורע שראה זוב פעם אחת' האם הזוב מטמא רק במגע כדין זוב רגיל, - כיוון שזוב אינו מעיין. או שהוא מטמא גם במשא מדין מעיינות המצורע - כיוון שזוב הינו מעיין.

הברייתא קובעת ש:
בזוב הראשון והשני - יש צורך בבדיקה.
בזוב השלישי - ת"ק: אין צורך בבדיקה.
ר' אליעזר: צריך בדיקה בשביל קרבן.
רב הונא:
 א. הזוב הראשון אמנם מטמא באונס, אבל הוא אינו נחשב למנין 3 זיבות המחייבות בקרבן. (לכן בודקים את הזוב הראשון כדי לבדוק האם יתחייב בקרבן)
 ב. ר"א ות"ק נחלקו בשאלה האם הזיבה השלישית מטמאת באונס.

קביעתו של רב הונא:
הנחת מוצא: 1. בעל קרי מטמא גם אם הקרי יצא באונס.
 2. הזיבה השניה מטמאת רק אם היציאה היתה לרצון - 'מבשרו'.
הקביעה: הזוב הראשון מטמא גם באונס - כבעל קרי.

מהי שכבת זרע: 1. נראת כלובן של ביצה מופרת.
 2. יוצא מאבר חי.
 3. מחובר יחד.

מהו זוב: 1. נראה כמי בצק של שעורים, או כלובן של ביצה עקרה.
 2. יוצא מאבר מת.
 3. אינו מחובר יחד.

טעמם של ב"ה: נידה שלא טבלה ורואה דם הדם מטמא לח ויבש. אותו הדין צריך להיות ביולדת שלא טבלה. לכן דמה מטמא לח ויבש.

ב"ש: שם הדם מטמא מצד עצמו כיוון שהוא דם נידה, כאן הדם לא מטמא מצד עצמו!

ב"ה: מה תאמרו על יולדת שילדה בזוב?

ב"ש: אם היא ספרה כבר 7 נקיים - הדם יהיה טהור.
אם היא לא ספרה 7 נקיים - הדם מטמא מצד עצמו (מדין זיבה).

ציטוט מהמשנה

יולדת שלא טבלה בסיום ימי הטוהר ורואה כעת דם:
ב"ש: מטמא כשאר המעיינות.
ב"ה: מטמא לח ויבש.

נידה לה: (ש 4 ברחבות) עד לו. (סוף העמוד)

ביאורי מושגים
 מסולקות דמים - ארבע נשים מוגדרות מסולקות דמים: זקנה (שהפסיקה לראות) ונערה (שלא התחילה לראות) מעוברת ומניקה.
 בזקנה, מעוברת ומניקה יש דרישה שלא יראו שלוש עונות כדי שנגדיר אותן כמסולקות דמים.
 הברייתא קובעת שמניקה שהתעברה אחר כך הימים של אראתה כשהניקה והימים של אראתה כשהתעברה - מצטרפים.

הלכה כרב

נפ"מ: דם שהתחיל לרדת בתוך ימי הטומאה ועבר לימי הטהרה או שהתחיל בימי הטהרה ועבר לימים הרגילים.
רב: הולכים לפי היום שבו היא נמצאת עכשיו.
לוי: הולכים לפי היום שבו היא התחילה לראות את הדם.

כיצד יש להתייחס לימי הטהרה של יולדת, מדוע הדם שיורד בימים אלו טהור:
רב: דם הטומאה ודם הטהרה מגיעים מאותו מקום.
 התורה קבעה שרירותית שהדם שהאישה רואה בימים אלו לא מטמא אותה.
לוי: דם הטומאה מגיע ממקום אחד, דם הטהרה מגיע ממקום אחר. דם הטהרה לא מטמא כיוון שהוא מגיע ממקום שונה.

נפ"מ נוספת:
 א. יולדת בזוב שסופרת בימי הטהרה את 7 הנקיים - לפי לוי היא יכולה לספור אותם גם אם היא רואה דם כיוון שהדם הוא ממקור טהור.
 ב. הגדרת האישה כמסולקת דמים - לפי לוי ימי הטהרה נחשבים כימים שלא ראתה בהם דם גם אם באמת ראתה.

הסבר מח' ב"ש וב"ה:	
<p>שיטת לוי מדובר כשראתה בימי הטומאה והמשיכה מאז לראות. חלק א' ב"ה: ימי טוהר הם מעיין שונה. כאשר היא שופעת הדם מימי הטומאה הדם מגיע מהמעין הטמא ולכן הוא טמא. ב"ש: ימי הטהרה הם אותו מעיין. לכן זה לא משנה שהיא שופעת הדם טהור. חלק ב': ב"ה: אותו טעם כמו בחלק א', ב"ש: ימי הטהרה מתחילים רק אחרי ספירה של 7 נקיים. כל עוד לא ספרה - הדם טמא.</p>	<p>שיטת רב מדובר כשראתה ופסקה לראות. חלק א' ב"ה: ימי הטהרה מתחילים רק אחרי הטבילה. כל עוד לא טבלה הדם טמא. ב"ש: ימי הטהרה מתחילים בלי קשר לטבילה. לכן הדם טהור. חלק ב': כולם: ימי הטהרה מתחילים רק אחרי ספירה של 7 נקיים. כל עוד לא ספרה - הדם טמא.</p>

ציטוט מהמשנה

חלק א'
 יולדת שלא טבלה וראתה דם בימי טוהר:
ב"ש: הדם טמא כמעין (רק לח)
ב"ה: הדם מטמא כדם (גם יבש)

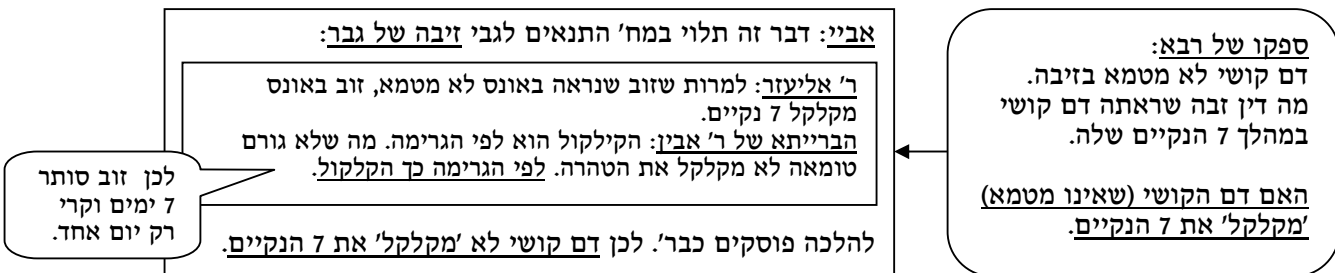
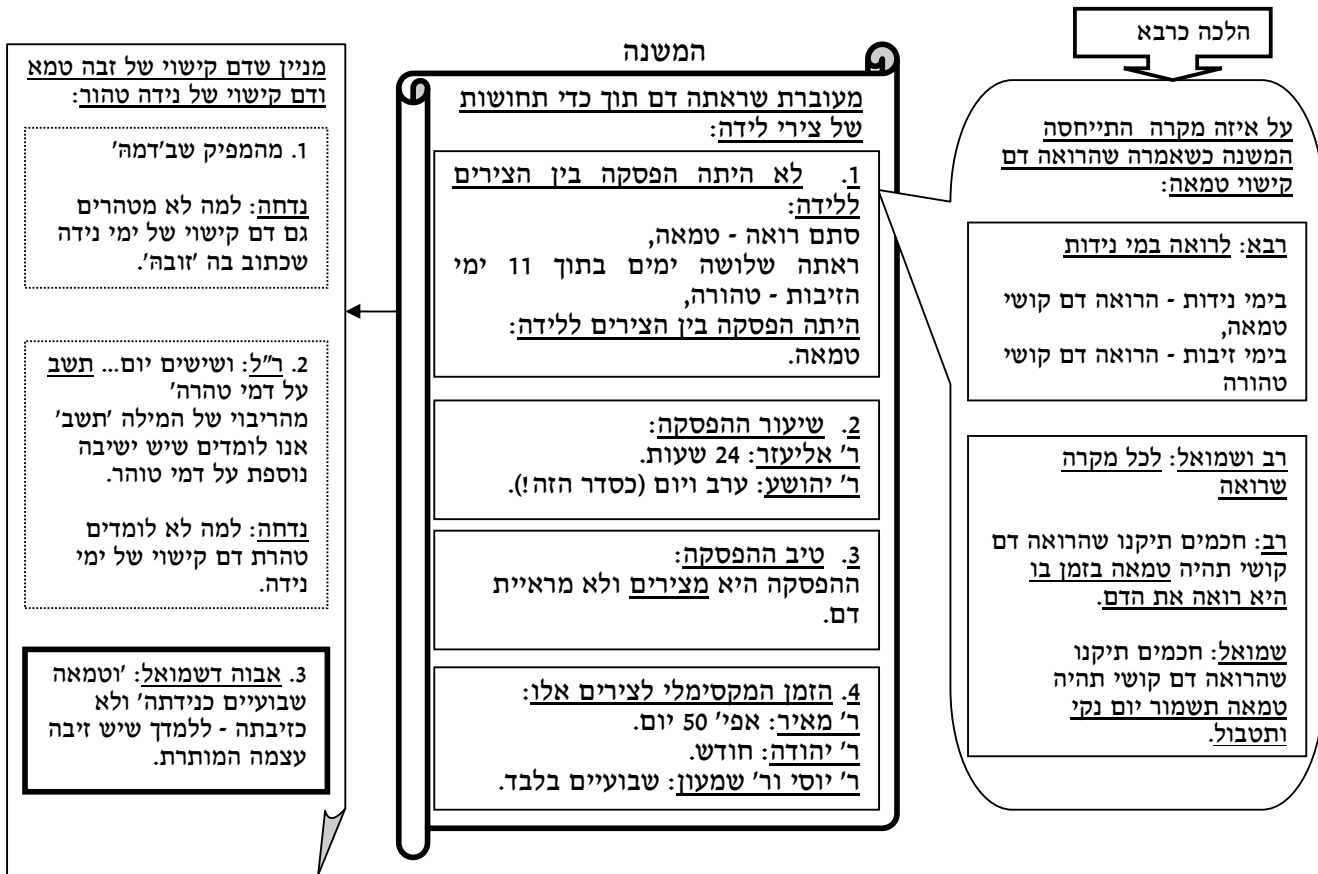
חלק ב'
 יולדת בזוב שלא ספרה וראתה דם בימי הטהרה:
 כולם מודים: הדם מטמא כדם.

קושיה על לוי: יש ברייתא נוספת הקובעת שאם יולדת בזוב ספרה 7 נקיים ולא טבלה ב"ה מטמאים את הדם.
 לוי: 1. אני סובר כברייתא השניה, 2. מדובר במקרה שבו שופעת (את הספירה היא עשתה בימי טומאתה)

נידה לו: (המשנה) עד לז: (ש2 מתחת לחרב של הב"ח)

ביאורי מושגים

זבה ונידה:
 אישה שרואה דם - מהראיה הראשונה ועד היום 7: הדם שהיא רואה הינו דם נידות - ולהלכה היא סופרת 7 ימים מהיום הראשון שראתה את הדם (ימים אלו אינם צריכים להיות נקיים!!!) וטובלת בסוף היום השביעי.
מהיום 8 ועד היום 18 (11 יום): הדם שהיא רואה הינו דם זיבות. אם היא רואה יום או יומיים היא זבה קטנה. אם היא רואה 3 ימים ומעלה הרי היא זבה גדולה.
זבה קטנה - שומרת יום נקי וטובלת (שומרת יום כנגד יום)
זבה גדולה - שומרת 7 נקיים, טובלת וחייבת בקרבן טהרה.

רבא ואביי מביאים ברייתות לסיוע.
את אחת הברייתות של אביי רבא
נאלץ להעמיד כשיטת ר' אליעזר.

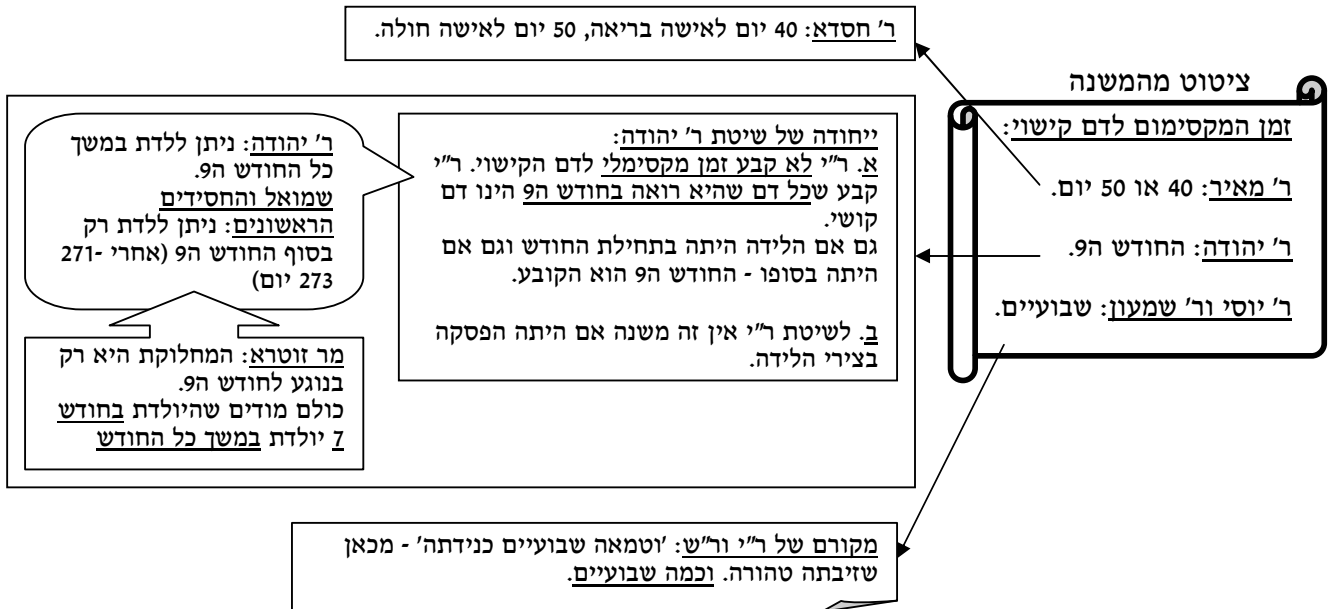
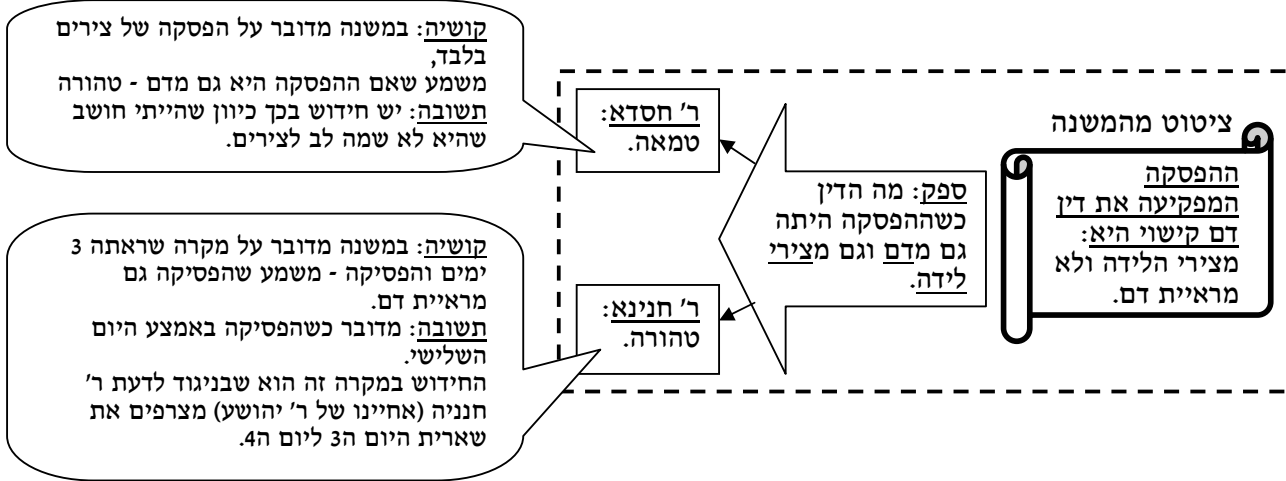
אישה שהתחילה לספור 7 נקיים לפני הלידה וילדה.
בימי הטומאה שאחרי הלידה היא לא ראתה דם:

רבא: הם משלימים לה את 7 נקיים.
אביי: הם לא הורסים את הימים שהיו לפני כן אבל
גם לא משלימים אותם. יש הקפאת מצב.

ר' אליעזר (התנא): הם הורסים את הספירה הישנה.

נידה לז: (ש2 מתחת לחרב של הב"ח) עד לח: (המשנה)

ביאורי מושגים
 יולדת - ההלכה קובעת שרוב היולדות יולדות בחודש ה9, ומיעוטן יולדות בחודש ה7. ילדה בחודש ה8 בחזקת שאינו בר קיימא.

מתי מטהרים דם קישוי
 ימי נידה: לא מטהרים דם קישוי לעולם.
 ימי זיבה: לוי (גירסא ב'): רק אם ראתה ב11 ימי הזיבה ורק אם ראתה שלושה ימים (זבה גדולה)
 רב (גירסא ב') ולוי (גירסא א'): רק אם ראתה ב11 ימי הזיבה (זבה גדולה וגם זבה קטנה)
 רב (גירסא א'): התחילה לראות ב11 ימי הזיבה - אפילו אם המשיכה אחר כך זמן רב - נחשב דם קישוי.

נידה לח: (המשנה) עד לט: (סוף הפרק)

ביאורי מושגים
 דיו לבא מן הדין להיות כנידון - כאשר לומדים דין מדין באמצעות קל וחומר ישנה הגבלה על הלימוד.
 למרות שאנו לומדים ממשהו קל על חמור אין להחמיר את הדין אלא להעתיק אותו כמו שהוא.
וסת - כאשר אישה רואה דם 3 פעמים בתדירות קבועה, היא צריכה לחשוש לתאריך הזה. אם עברו 3 פעמים בהם היא לא ראתה באותה תדירות הוסת התבטלה.

משנה

אישה המקשה לילד בתוך 80 ימי הטוהר:
ת"ק: כל דם שהיא רואה (עד יציאת הולד) טהור מדין דם טוהר.
ר' אליעזר: דין דם טוהר לא חל על דם קישוי. לכן טמאה מדין נידה וטהורה מדין זבה (כדין דם קישוי).

טעמים של חכמים: א. 'תשב' - לרבות כל סוגי הדם.
 ב. ק"ו - אם אנו מטהרים בימי טוהר דם רגיל ק"ו שנטהר דם קושי.
טעמו של ר' אליעזר: א. את דין שדם נידה של דם קושי טמא אנו לומדים מ'דמה'. גם בדם טוהר כתוב 'דמיה', ב. לגבי ק"ו טוען ר"א שיש לומר דיו לבא מן הדין להיות כנידון.

משנה

א. במשך 11 ימי הזיבות הרי היא בחזקת טהורה.
ב. הגיע שעת וסתה ולא בדקה - טמאה.
ר' מאיר: אם היתה במחבוא - טהורה, כיוון שהחרדה מסלקת את הדמים.
ג. 7 הנקיים, וכן שומרת יום - כנגד יום - בחזקת טמאה.
ד. בסתם זמן (שאינו מהזמנים המיוחדים המוזכרים בסעיפים ב, ג) לא בדקה את עצמה, בין במזיד ובין בשוגג - טהורה.

אפשרות א': סעיף א' בא לחדש שבמי הזיבה אינה צריכה לבדוק.
 זאת בניגוד לימים שאחרי 11 ימי הזיבה בהם לכתחילה היא צריכה לבדוק (ורק בדיעבד אם לא בדקה טהורה).

אפשרות ב': עקרונית כמו אפשרות א' בתוספת ההסתייגות שכל הדין במשנה הוא רק לגבי אישה עם וסת לא קבוע.
 אישה עם וסת קבוע אינה צריכה לבדוק גם אחרי ימי הזיבה.

אפשרות ג': סעיף א' בא לחדש שאם ראתה בימי הזיבה דם אינה טמאה 24 שעות למפרע.
נדחה: בברייתא מפורש שגם זבה מטמאת 24 שעות למפרע.

אפשרות ד': סעיף א' בא לחדש שאין קובעים וסת בימי הזיבות.

מה באה המשנה לחדש בסעיף א'

